

OD ISTE AUTORKE

PRVI DODIR

POSLEDNJI POLJUBAC

LORELIN PEJDŽ

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Laurelin Paige

LAST KISS

Copyright © 2016 Laurelin Paige

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Prijateljima koji ubijaju pauke

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prolog

Amber se pozdravljala s Robom kao da ima vremena napretek tog nedelnog poslepodneva posle mog sedamnaestog rođendana. Ljubila ga je i mrljala slatke reči pored vrata njegovog kabrioleta, a ja sam stajala na ivičnjaku i cupkala od brige da ćemo propustiti autobus ako ne požurimo. Strepela sam da će moja majka otkriti kako smo moj rođendan provele zatvorene s Amberinim bogatim „čikom“. Mogla bih da podnesem Kevin Bes, ali mnogo sam se bojala da će mi zabraniti da se družim s Amber. Tog vikenda sam prvi put istražila svoju seksualnost. Prvi put sam se osetila senzualno. Prvi put sam iskusila pravu žudnju. Moj život je odjednom bio ispunjen mogućnostima i nisam htela da se vraćam onom ranijem.

„Amber.“ Nameravala sam da je blago podstaknem, ali nisam mogla sakriti zebnju. Ime joj je istovremeno zvučalo kao molitva i kletva.

Naglo je okrenula glavu prema meni i izvila obrvu da mi stavi do znanja kako joj se ne sviđa što je požurujem. Ali izraz joj je brzo smekšao i na usne joj se prikrao nestašan osmejak.

„Emili“, odgovorila je preterano sladunjavim glasom. „Zar ne misliš da Rob zaslužuje lep poljubac posle svega što je učinio za nas?“

„Naravno da zaslužuje“, odvrtila sam jednako umiljato iako sam mislila da smo mi mnogo više „učinile“ za njega, što ne znači da mi je to smetalo. Bilo je zabavno, kupio nam je lepe stvari i kljukao nas kvalitetnom drogom, a zbog toga su se pušenje i upala mišića isplatili. „Samo, autobus...“

Nije me čula ili nije marila za vreme jer mi je klimanjem glave dala znak da priđem. „Dođi da se pozdraviš s njim, Em. Hajde, poljubi ga.“

Zbog njenog zahteva puls mi se ubrzao, obrazi su mi se zajapurili i vreline mi je prostrujala između nogu, ali ne samo zato što sam želela još jedan poljubac. Zaboravila sam na autobus i prišla mu, zbacila glavu i podigla usne prema njegovima. Jezikom sam dotakla vrh Robovog pa mu liznula gornju usnu.

„Pobogu, Em. Autobus samo što nije krenuo. Moraćemo da trčimo.“ Glas joj je bio vragolast, odavši da je sve vreme bila svesna moje strepnje. Uхватила me je za ruku i povukla dalje od našeg „čike“. Mahnula mu je još jednom pa smo potrčale. Uletele smo u autobus tren pre nego što su se vrata zatvorila.

Sele smo pozadi i prasnule u smeh čim smo došle do daha. „Sjajan je, zar ne?“, pitala je. Ali pre nego što sam stigla da odgovorim, nastavila je: „Znala sam da će ti se dopasti. Nije ti smetalo što ti naređujem, jelda? Kad sam ti rekla da poljubiš Roba za rastanak?“

„Nimalo. Sviđa mi se da ga ljubim.“ To mi je delovalo kao laž, ili bar kao polovina istine. Svidelo mi se sve što smo tog vikenda radili utroje. Svako novo iskustvo. Ali nisam toliko uživala u poslednjem poljupcu zbog samog čina – osećaja

usana na usnama i plesa vlažnih, zadebljanih jezika – već i zato što mi je Amber rekla da to uradim... zato što mi je šaljivo i s ljubavlju naložila da to uradim.

I ranije sam primetila kako volim da se povinujem. Kad smo se upoznale pre nekoliko meseci, Amber je otkrila moju žudnju za prepuštanjem. Za udovoljavanjem. Da budem podređena.

Ali ovog puta je njena zapovest probudila seksualnu želju. Ona je u meni oživela neko stvorenje – duboko ukorenjeno zver koje žudi za putenim i očajnički želi da kleči pred nogama onoga ko će je nahraniti i pomilovati.

Tad sam videla prvi nagoveštaj devojke u koju ću se pretvoriti kao i Amberine uloge u svom životu – prve gospodariце kojoj želim da udovoljavam.

Prvo poglavlje

Noge su mi se same pokrenule, vođene silom koja se ne može jednostavno opisati kao saosećanje, radoznalost ili obaveza. Čučnula sam ispred Riva i uhvatila Amber za mlitavi članak. Iako sam bila fizički prisutna i radila ono što se očekuje od zabrinute prijateljice, mislim da sam bila drugde. Još sam osećala miris seksa u nozdrvama, a orgazmi do kojih me je Riv doveo i dalje su mi pulsirali telom, tiho i razgranato, kao najslabiji talasi koji odjekuju na zvučnoj viljušci.

Rivova izjava mi je odzvanjala u glavi. Nagovestio je da me voli i da zna ko sam – nekadašnja Amberina drugarica. Zbog toga sam se zaprepastila i pre nego što sam se suočila s njenom aveti od krvi i mesa.

Ona je trebalo da bude mrtva.

Zbunila sam se. Laknulo mi je. I svojski sam se uplašila.

Svi oko mene su govorili o Amber, ali reči nisu imale smisla. Čula sam samo njihov ujednačeni žamor i njeno cviljenje – mnogo tiše nego malopre, jedva čujno. Izgledalo je kao da se onesvestila, kao da je bol bio prevelik te je utonula u san.

Riv je pokušao da joj otvori oči i nežno joj lupkao obraze istom šakom kojom me je maločas milovao, koju mi je gurao u usta i pičku. Briga mu je bila ispisana na licu, a iz glasa su mu izbijala snažna osećanja istovetna onima koja mi je otkrivao u našim najprisnijim trenucima.

„Emili, ti si“, prošaputala je Amber.

Usredsredila sam se na nju. Postala sam svesna – nje, činjenice da je povređena i pometnje zbog njenog dolaska. Svesna da Riv sad zasigurno zna kako je *njegova* Amber i *moja* Amber.

„Da, ja sam.“ Pomilovala sam je po ruci, terajući se da ne gledam masnice oko njenih očiju, povređen nos i bolesni ten. Teško je prebijena. Mršava je kao pritka i članak joj je tanušan. Obavila sam prste oko njega i opipala puls, jači nego što sam očekivala od te gotovo kosturske prilike. Nemoguće je da je ovo samouverena, živahna devojka koju sam poznavala, ali ne može biti ni bilo ko drugi. Ramena samo što mi nisu klonula od griže savesti i tuge, a grlo me je grebalo kao da sam progutala pesak.

Ali potrebna joj je snaga, a ja sam dobra glumica. Zato sam podigla glavu i umirujući rekla: „Tu sam.“

Usne su joj bile previše otekle i krvave da bi se osmehnula, ali blago je izvila uglove. „Jesi ti“, rekla je otežano, isprekidano dišući. „Džo je rekao da si ga poslala. Da me spaseš. Ja...“

Pogledala sam Džoa, a ona je dobila napad kašlja zbog kojeg je pokušala da se pogrbi, ali nije mogla ni glavu da pomeri.

„Čuvaj snagu. Smestićemo te u krevet, Anđele.“ Riv je klimnuo svojim ljudima.

Anđele. Da li ju tako zvao ili joj samo sad tepa? Kako god bilo, zvučalo je prisno. Kao sam da upala u ljubavni kadar drugog para.

„Potrebno mi je nekoliko stvari iz ordinacije“, rekao je Džeb jednom čuvaru. „Infuzija, moja torba. Tablete protiv bolova su u sefu.“

Nastavio je da izdaje naređenja, a ja sam se sklonila s puta kad je Riv podigao Amber. Okrenula sam se prema Brentu, poslovođi ranča. „Zar ne bi trebalo da pozovemo doktora?“ Sigurna sam da Džeb dobro obavlja svoj posao, ali on je veterinar.

Brent odmahnu glavom. „Džeb je dovoljno stručan i ne želimo da privlačimo neželjenu pažnju.“

Zaustila sam da se usprotivim, ali Amber me je pozvala i odvratila od toga što je rekao.

Riv se ispravio, držeći je u naručju. Već je bio pošao prema stepenicama, ali zastao je i okrenuo se kako bi me videla.

„Odmah ću doći, Amber“, uverila sam je. „Samo ću popričati s Džoom dok te udobno smeste.“

Klimnula je glavom i zažmurila kao da su joj kapci preteški.

Okrenula sam se prema čoveku koji ju je držao, koji je pre samo nekoliko trenutaka bio *moj* muškarac – ali sad nisam bila tako sigurna u to. Izraz mu je bio grub i nedokučiv. Ali kad su nam se pogledi sreli, soba se zaljuljala. Iz očiju mu je izbijala mračna mešavina osećanja, toliko mutna i snažna da nisam mogla dokučiti *šta* oseća, već samo da *oseća* nešto. I da želi to da podeli sa mnom iako je upravo postalo jasno koliko toga nisam podelila s njim.

Grudi su mi se stegle i skrenula sam pogled, prekinuvši sponu punu naboja. Sve ovo je previše. Pošla sam prema Džou, svesna da je Riv iza mene. Zadržao se još trenutak pa odneo Amber na sprat.

Posvetila sam se Džou. Videla sam ga kad sam ušla u sobu, pre nego što sam ugledala izubijanu devojkicu u Rivovom naručju, ali nisam stigla da ga dobro pogledam. Sad

sam ga pomno proučavala ne bih li videla slične povrede, bilo kakav znak da mu se nešto loše desilo dok ju je spasavao. Pošto nisam videla ništa, pitala sam: „Jesi li dobro?“

„Jesam, samo sam iscrpljen.“

Drhtavo sam uzdahnula od olakšanja. „Rekla sam ti da je živa.“

Džo se nasmejao. „Jesi.“

To sam ponavljala sve dok mi nije pokazao obdukcijski nalaz nepoznate ženske osobe čiji je opis odgovarao Ambe-
rinom, devojkice koja je na ramenu imala istu tetovažu kao ona. Kad sam njuškala po Rivovom kompjuteru, pronašla sam isti izveštaj u mejlu koji mu je neko poslao i to je sasvim ugušilo svaku nadu da je ona i dalje živa.

„Kako se ovo...?“ Nisam znala kako da sročim pitanje. „Kako je moguće da nije mrtva?“

Prešao je dlanom po glavi. „Ne znam. Mislim da nas je neko namerno skrenuo s traga.“ Njegov izraz je poručio na koga sumnja – na Riva Salisa. Džo mu nikad nije verovao, a imao je dobar razlog za to. Riva nije glas da je u najmanju ruku mutan. Pre pet godina je Rivova devojkica Misi poginula pod nerazjašnjenim okolnostima na njegovom ostrvu na Pacifiku. Oslobođen je sumnje, ali moj prijatelj Kris Blejkli bio je blizak s Misi i rekao mi je da je njihova veza bila burna. Kris je uveren da ju je Riv ubio, a to je čak nedavno natuknuo u jednoj televizijskoj emisiji.

Nisam bila sigurna na čijoj sam strani. Riv me je uverio da nema nikakve veze s Misinom smrću. Iako nisam znala treba li da mu verujem, zaključila sam da njegov odgovor nije ni važan. A pošto se Amber vratila, imam još manje razloga da sumnjam u njega.

Međutim, Džo je izgledao neuvereno. Istraživao je nekoliko meseci i nailazio samo na dodatne dokaze protiv Riva.

Dokaze koji ga povezuju s grčkom mafijom i trgovinom belim robljem. Bio je siguran da je Amber zalutala u taj lanac.

Stresla sam se, setivši se njenih povreda. Džo je verovatno u pravu.

„Šta se desilo?“, pitala sam. Nisam želela da znam, ali ipak sam morala. „Gde si je našao?“

„S Vilanakisom.“

Mikelis Vilanakis, mafijaški bos koga zamišljam kao nitkova i zločinca. Očekivala sam to ime. Amber je viđena s njim. I Riv je povezan s Vilanakisom – videla sam njihove zajedničke fotografije s dva različita mesta kao i nekoliko mejlova koje je poslao Rivu.

„Samo si ušao u njegovu kuću u Čikagu i spasao je? Ili...?“ Nisam završila pitanje jer nisam mogla ni da zamislim šta se zapravo desilo.

„U stvari, imao sam sreće.“ Odmahnuo je glavom s nevericom. „Stvarno mi se posrećilo. Obigravao sam oko Mikeli-sove kuće tri dana pre nego što sam je video. Nisam odmah ni shvatio ko je. Ali dok sam gledao iz automobila, istrčala je iz njegove kuće. Bila je uznemirena. On je izjurio za njom, Emili. Zgrabio ju je za kosu i cimnuo tako jako da sam bio siguran da će joj polomiti vrat. A onda se jebeno obrušio na nju. Mlatio ju je, a ona se otimala i vrištala. Nije mi jasno kako njeni krici nisu privukli nikoga.“

Pozlilo mi je. „Možda ga se komšije nasmrtno plaše. Ne obraćaju pažnju šta se dešava.“ Svi su okretali glavu na drugu stranu u kraju u kojem sam odrasla. Da ne pominjem dilera drogom u susednoj kući. Nikoga nije bilo briga za mene kad bi se mama pijana srušila u prednjem dvorištu. Nikoga nije zanimalo što smo se Amber i ja vraćale kući s novom firmiranom odećom i neobjašnjivom gomilom novca u džepovima.

„Verovatno. Ostavio ju je da leži na prilazu. Ne znam je li mislio da je mrtva ili je nameravao da je kasnije dokrajči. Pokupio sam je i otišao.“

„Zašto nisi otišao u bolnicu? Ili u policiju?“ Jasno mi je zašto su Rivovi ljudi obazrivi, ali Džo ima više poverenja u zakon.

„Odbijala je i zahtevala da je dovedem ovamo. Bila je uporna i uplašena. Već je jednom otišla kod doktora, sećaš li se? Bila je povređena, a ipak je ponovo završila kod čoveka koji ju je zlostavljao. Nisam znao kome da verujem pa sam je doveo ovamo.“

Nakrivio je glavu i zagledao se u mene. „Nisam očekivao da ću te zateći ovde.“

„Da, pa...“ Unajmila sam Džoa da istraži Amberin nestanak, ali nisam mu uvek govorila da i sama njuškam. U tom trenutku nisam htela ni da mislim o okolnostima zbog kojih sam se našla sama na Rivovom ranču u Vajomingu, a kamoli da pričam o tome. „Kako si znao da bi trebalo tamo da je tražiš? Kako si shvatio da je još živa?“

„Nisam. Ona nije razlog što sam motrio na njega.“

Naborala sam čelo. „Zašto onda...?“

Zapanjeno me je pogledao kao da ne može da veruje šta ga pitam. Ali morala sam da čujem.

I rekao mi je. „Tražio sam tebe.“

Videla sam naklonost u njegovom pogledu. Mnogo sam lakše čitala Džoov izraz od Rivovog, ali mi je jednako teško pao iako je razlog bio drugačiji.

Oborila sam pogled. „Hvala, Džo. Što si je pronašao. Što si je doveo ovamo.“ Nisam mogla da mu zahvalim na onome što je učinio za mene. Svesno se izložio opasnosti iako sam ga izbegavala i nisam sarađivala. Iako sam se dovela u ovu prokletu nepriliku nakon što me je bezbroj

puta upozorio. Nisam zaslužila njegovu brigu. Ne mogu se iskupiti zahvalnošću.

Koraknuo je prema meni. „Emili, trebalo bi da znaš još nešto.“ Sačekao je da podignem pogled pa nastavio. „Otkrio sam šta znače tetovaže.“

„Slova V?“ Osim na Amber i nepoznatoj ženi iz obdukcij-skog nalaza, videla sam takvu tetovažu i na jednom Rivovom zaposlenom u Los Anđelesu. „Zar ono ne stoji samo za Vilanakisa? Mislila sam da je to neka vrsta izražavanja podrške mafiji. Kao što se članovi bandi tetoviraju.“

„Stoje za Vilanakisa. Ali niko se nije dobrovoljno tetovirao. One su kao žig. Svako ko nosi taj znak pripada Vilanakisu.“ Za slučaj da nisam shvatila, objasnio je: „Vrsta sluga.“

„To je protivzakonito“, rekla sam budalasto iako znam da mafija ne haje mnogo za zakone. Grlo mi se steglo. „Šta to uopšte znači? Ona se izvukla. Sad je sigurna, zar ne?“

„Čini mi se da Mikelis žigoše ljude koji mu duguju previše da bi izmirili dug za života. Ako je to istina, Amber mu mnogo duguje i onda on...“ Zaćutao je jer je čuo bat koraka.

Želela sam da saznam više, ali okrenula sam se i videla da nam se Riv približava. Zaboravila sam na žigosanje i služenje jer me je preplavila zbunjajuća mešavina osećanja pri samom pogledu na njega. Mnogo toga ostalo je nerešeno među nama – i to bez mešanja drugih. Amber i Džo mnogo više komplikuju situaciju.

„Traži te, Emili“, rekao je Riv, ne skrećući pogled s Džoa. „Ona je u apartmanu pored tvog.“ Njegove reči nisu ostavljale prostora za raspravu.

Uostalom, zaista sam želela da budem s Amber, pa sam klimnula glavom i pošla na sprat iako sam znala da Džo može odati sve moje tajne. Možda je i vreme da izađu na videlo.

* * *

Ako me je i zvala, zaboravila je na mene dok sam se popela. Sad joj je na pameti bilo samo sredstvo protiv bolova. Skinuli su joj majicu i videla sam masnice na njenim grudima i rukama, jedne požutele i izbledele dok su druge bile novije. Nekoliko gotovo crnih modrica pružalo joj se s jedne strane tela. Džeb ih je opipavao i mada je izgledalo da mu je dodir nežan, oči su joj zasuzile.

Potrčala sam da je uhvatim za ruku i pomilujem po kosi, ali bolovi su bili tako jaki da nisam sigurna koliko joj je moje prisustvo olakšalo. Džeb joj je pregledao rebra pa podigao pogled prema meni. „Emili, možeš li da siđeš u kuhinju i doneseš nekoliko pakovanja leda? Može i pakovanje smrznutog graška ili nekog drugog povrća.“

„Naravno. Jesu li slomljena?“ I meni su rebra bila polomljena. Znam koliko to boli.

„Mislim da su samo naprsla. Ali otežano diše. Voleo bih da joj dam kiseonik kako ne bi dobila upalu pluća.“

„Imamo kiseonik za hitne situacije u glavnoj kancelariji“, javio se Brent. „Pozvaću nekoga da ga donese. Emili, ima ledenih kompresa u malom zamrzivaču u ostavi.“

Sagla sam se da poljubim Amber u čelo. „Drži se. Pobrićuemo se da ti uskoro bude bolje.“ Stegla mi je šaku te sam znala da me je čula, mada sam sigurna da joj je u tom stanju teško da mi poveruje.

Na vratima sam se mimoišla s ljudima koje je Džeb poslao po potrepštine. Kad sam se vratila s ledom, već su joj prikačili infuziju i tečnost je kapala niz cevčicu do vene na njenom članku. Žmurila je. Ili je zaspala ili samo što nije pa je nisam dirala. Samo sam pružila Džebu led, sela na dvosed blizu kreveta i nemoćno gledala.

Zapravo sam bila zahvalna što sam bespomoćna. Od mnoštva osećanja koja su me pritiskala, nemoć mi je najlakše padala. Taj osećaj mi je bar poznat.

Brent se vratio s bocom kiseonika i monitorom za nadziranje otkucaja srca. Riv je došao s njim i seo na rukonaslon. Zajedno smo gledali kako Džeb i Brent priključuju Amber na aparate. Nismo progovorili niti se pogledali. Napetost je zujala među nama kao muva zarobljena u zatvorenoj sobi. Očajnički sam želela da znam šta on misli i oseća. Je li usredređen na nju kao što izgleda? Ili razmišlja o nama kao ja?

Što duže nije obraćao pažnju na mene, tako je moja zebnja rasla.

Prošlo je tri kad nam je Džeb dao znak da izađemo u hodnik i porazgovaramo.

„I?“, pitao je Riv nestrpljivo.

Iako je zatvorio vrata za sobom, Džeb je odgovorio tiho: „Ima mnogo modrica. Rebra su joj osetljiva, ali izgleda da su samo naprsila. Zglob joj je uvrnut i ima potres mozga, ali sve će zaceliti s vremenom.“

Riv je trljao potiljak i klimao glavom dok je prihvatao te reči.

„Kad se probudi“, umešao se Brent, „možda će želeti nešto da je digne, ako znaš na šta mislim. Mnogo je volela belo kad je poslednji put bila ovde.“

Riv je odmahnuo glavom. „Džo... tip koji ju je doveo rekao mi je da misli kako to više ne koristi. Prilično je siguran da je prešla na opijate.“

Dakle, o tome je razgovarao s njim. Pazio je na Amber i zahvalna sam na tome. I sebična sam zato što sam se razočarala što se nije raspitivao o meni.

Džeb je razmislio, izvivši obrvu. „Heroin?“

Riv ponovo odmahnu glavom. „Kodein. Možda i oksii. Teško je pretučena, ali rekao je da je molila za pilulu na svaka dva sata.“

„Znaš li šta joj je dao?“, upita Džeb.

„Nekoliko vikodina. Kaže da je pratio uputstva kako bi joj smanjio bol. Dao joj je poslednji pre oko četiri sata.“

Džeb je računao u sebi. Naizgled zadovoljan onim što je zaključio, rekao je: „Upravo sam joj stavio malo morfijuma i sredstvo za spavanje u infuziju. Moraćemo pažljivo da gledamo na sat i dajemo joj ono što joj je potrebno umesto onoga što traži. Probaću da se domognem nekoliko metadona.“

Brent je stavio ruku Rivu na leđa. „Idem da se pobrinem za bezbednost, da se uverim jesmo li pokriveni za slučaj...“

Riv ga je prekinuo. „On neće doći ovamo da je traži.“

„Jesi li siguran s obzirom na sve što se ovde dešavalo u poslednje vreme?“

Riv je oklevao pa ponovio: „On neće doći ovamo. Ali dodatno obezbeđenje je dobra ideja.“

Naježila sam se, setivši se šta je Džo rekao o Amberinoj tetovaži. Ali verovala sam Rivovoj proceni. Ako misli da Vilanakis neće doći ovamo, onda je verovatno tako. Dodatna bezbednost je verovatno samo predostrožnost.

Čim je Brent otišao, Riv se ponovo obratio Džebu. „Šta bi noćas trebalo da uradimo za nju?“

Klimnula sam glavom, poželevši da sam se prva setila to da pitam.

„Trenutno ne možete da uradite ništa.“ Džeb je pogledao na sat. „Verovatno će biti obeznanjena neko vreme. Na vašem mestu bih iskoristio priliku da se naspavam. Ostaću s njom do jutra za slučaj da se probudi.“

„Ja ću preuzeti prvu smenu“, Riv me je ponovo preduhitrio. Njegova ponuda sipala je so na rane za koje nisam ni

znala da su otvorene. Rekla sam sebi da je to samo zato što sam želela da ja budem pored nje.

Pa, ako će on ostati uz nju, onda ću i ja.

Ali Džeb je rekao: „Više bih voleo da ja ostanem. Hoću da budem tu za slučaj da loše reaguje na lekove ili se stanje pogorša.“

Riv je oklevao pa popustio. „Zovi me ako se nešto promeni.“

„Važi, šefe.“

„Onda se vidimo za nekoliko sati.“ I ne pogledavši me, okrenuo se i otišao u svoju sobu.

Džeb mi se slabašno osmehnuo, ušao u Amberinu sobu i ostavio me u hodniku, samu.

Drugo poglavlje

Ostala sam u hodniku još nekoliko trenutaka pa pošla za Rivom.

Ostavio je otvorena vrata – ali nisam znala je li to uradio zbog mene ili kako bi brže stigao do Amber. Bojala sam se da je reč o ovom drugom. Ali ipak sam ušla za njim. Potrebni su mi odgovori. Potrebno mi je ohrabrenje. Bila sam spremna da tražim i jedno i drugo.

Sve dok nisam prešla prag i videla ga kako se svlači.

Skinuo je majicu i bacio je na naslonjaču pa seo na krevet da izuje čizme. Pri pogledu na njegovo polugolo telo preplavila me je navala želje, kao i uvek, bez obzira na trenutne okolnosti. Činjenica da se svlačio bez ikakvih seksualnih namera delovala je još uzbudljivije, a prisnost tog čina bila je zapanjujuća i nadrealna. Izgledalo je kao da smo nas dvoje pravi par, a ne samo privid toga, iako se Amber vratila.

To saznanje je uticalo na mene. *On* utiče na mene. Utiče kao nijedan muškarac pre njega, bez obzira na to koliko duboko bio u meni.

„Umoran sam, Emili“, rekao je i ne pogledavši me. „Ovo je bila naporna noć. Za oboje. O čemu god hoćeš da pričamo, moraće da sačeka dok se oboje malo ne naspavamo.“